

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **JOE Media s. r. o.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, zastoupena JUDr. Markétou Němcovou, advokátkou se sídlem Riegrova 1378/1, Brno, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č. j. 15 A 113/2019 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2019, č. j. RRTV/9058/2019-str, žalovaná udělila společnosti MEDIA BOHEMIA, a. s., se sídlem Bělehradská 299/132, Praha (dále též „vítězný žadatel“) podle § 18 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále též „zákon č. 231/2001 Sb.“) licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Mokrý 2 89,2 MHz/50 W pro program Hitradio City s dobou platnosti do 10. 10. 2025 a zamítla žádost druhého žadatele, tj. žalobkyně.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Úvodem připomenul, že jeho úkolem je především posoudit, zda hodnocení žalované nevybočilo ze zákonných mezí a mezi správního uvážení, případně zda žalovaná toto uvážení nezneužila. Přitom respektuje postup žalované podle vnitřního předpisu, pakliže bodové hodnocení žádostí o licenci s odůvodněním přidělených bodů naplňuje základní zákonná hlediska a odpovídá skutkovému stavu. Co se týče dílčího kritéria technické připravenosti, poukázal soud na to, že žalovaná své hodnocení opřela

o zjištění, podle něhož jsou technické prostředky uvedené v žádosti žalobkyně pozůstatkem po původním provozovateli vysílání, který však vysílací technologie posunul přibližně o 600 metrů dále od souřadnic WGS 84 uvedených v podmínkách vyhlášeného licenčního řízení. Sama žalobkyně přitom připustila, že v žádosti neuvedla přesné souřadnice a lokalizaci vysílacího stanoviště. Nezpochybnila ani nesprávné umístění vysílací technologie po původním provozovateli, kterou dle žádosti hodlala využít. Dle soudu se tak připravila o přidělení bodu tím, že nekoordinovala svou technickou připravenost s podmínkami licenčního řízení. Pouze odkázala na technologii přemístěnou mimo pozici danou souřadnicemi WGS 84, aniž by doložila, že tato technologie bude instalována na stanovišti vymezeném v podmínkách licenčního řízení. Žalovaná tedy srozumitelně vyložila, proč nelze technickou připravenost žalobkyně ocenit přidělením bodu, čímž odstranila nedostatky odůvodnění svého předchozího rozhodnutí, které městský soud zrušil rozsudkem ze dne 22. 2. 2019, č. j. 9 A 199/2018 - 81 (dále též „rozsudek ze dne 22. 2. 2019“). Neopřela se přitom o nové skutečnosti, ale o podklady, které předložila sama žalobkyně. Až po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žalobních bodů žalobkyně zpochybnila relevanci umístění vysílacího stanoviště. Nijak však nevyvrátila klíčový závěr žalované, že jí odkazovaná technologie je umístěna mimo určené souřadnice. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám proti hodnocení kritéria spočívajícího v přínosu žadatelů k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin. Poukázal na to, že žalobkyně na rozdíl od vítězného žadatele identifikovala pouze jednu menšinu, na niž se má ve své programové nabídce zaměřit a neuvedla žádné zdroje, z nichž měla čerpat při identifikaci menšin pro účely sestavování své programové skladby. Tvzení o tom, že doložila desítky dokumentů o dlouhodobé spolupráci s menšinami v regionu, uplatnila po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žalobních bodů; nadto tyto dokumenty nijak nekonkretizovala. Pozdě uplatnila rovněž námitku, že žalovaná nepřihlédla k regionální podobě jejího vysílání, avšak spokojila se s tvrzením vítězného žadatele, že svou programovou nabídku zacílí na všechny definované národnostní menšiny. Městský soud dodal, že žalobkyni nic nebránilo uvést v žádosti všechny menšiny, na něž ve své programové skladbě dosud pamatovala. Její tvrzení o tom, že vítězný žadatel ve vysílání menšiny pomíjí, označil za nepodložená. Rovněž odmítl toliko obecné zpochybnění statistických údajů, z nichž vycházel při identifikaci menšin vítězný žadatel. Soud neshledal ani namítanou vadu v postupu žalované, neboť § 25 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. se týká digitálního vysílání. Nadto byla i tato námitka uplatněna opožděně, stejně jako tvrzení o porušení zvyklosti mezi jednotlivými žadateli a žalovanou.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Vytkla žalované, že trvala neopodstatněně na umístění vysílacího stanoviště na poloze přesně určené souřadnicemi WGS 84. Umístění vysílacího stanoviště na konkrétních souřadnicích však není pro řádné vysílání z technického hlediska nezbytné. Při provozu běžně dochází ke změně vysílacího stanoviště, a to jak z důvodu lepšího signálu, respektive pokrytí, tak i z důvodu lepšího nájmu apod. Podle stěžovatelky napadený rozsudek nerefletoval v části týkající se technické připravenosti žadatelů závěry rozsudku ze dne 22. 2. 2019. Stěžovatelka setrvala na názoru, že měla být hodnocena její celková technická připravenost, tj. že disponuje technikou, znalostmi a zkušenostmi, což městský soud zcela pominul. Lpění na přesně určeném vysílacím stanovišti je nedůvodné, nepraktické a zneužitelné. *Ad absurdum* mohl některý z žadatelů pomocí smlouvy zamezit ostatním žadatelům ve zhotovení vysílací stanice na daných souřadnicích. I proto je uvedené kritérium nezákonné. Ačkoliv byli oba žadatelé technicky připraveni, byli hodnoceni rozdílným počtem bodů. Stěžovatelka plánovala k vysílání využít technické vybavení společnosti, která na daném kmitočtu v minulosti reálně vysílala, což žalovaná ví z úřední činnosti

pokračování

i z podkladů. Její vybavení je tudíž technicky způsobilé k vysílání na daném kmitočtu. Pokud měla i přesto žalovaná o technické vybavenosti stěžovatelky pochybnosti, měla činit kroky k řádnému zjištění skutkového stavu. Jelikož tak neučinila, dopustila se vady řízení, k níž měl městský soud přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka dále namítla, že se městský soud nijak nezabýval tím, že v rozhodnutí o udělení licence ze dne 14. 8. 2018, č. j. RRTV/2018/161-zab (dále též „první rozhodnutí žalované“) obdržela u kritéria přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice 3 body ze 4 možných, zatímco v napadeném rozhodnutí žalované za stejné kritérium obdržela 2 body ze 4 možných, aniž by byl tento závěr řádně odůvodněn. Právě pro chybné hodnocení tohoto kritéria bylo přitom první rozhodnutí žalované zrušeno rozsudkem ze dne 22. 2. 2019. Žalovaná se však s jeho závěry nevypořádala a rozhodla za nezměněné situace rozdílně. Navíc se nezabývala tím, jakou reálnou činnost bude vítězný zájemce pro podporu jím vyjmenovaných menšin vyvíjet. Městský soud dále nesprávně uvedl, že žalovaná nepochybně tím, že nenařídila ústní jednání dle § 16 zákona č. 231/2001 Sb. Nadto považoval tuto námitku nesprávně za opožděnou. Porušením procesních ustanovení se však měl městský soud zabývat z úřední povinnosti. Žalovaná měla nařídít ústní jednání, při němž by mohly být odstraněny pochybnosti ohledně technické připravenosti a podpory menšin. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla zrušit rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatelka nerozporuje závěr o nesprávném umístění vysílací technologie, toliko bagatelizuje význam tohoto kritéria. To však svědčí o elementární neznalosti problematiky rozhlasového vysílání. Základním předpokladem pro vyhlášení licenčního řízení k provozování analogového rozhlasového vysílání žalovanou je totiž existence volného kmitočtu, který byl zkoordinován Českým telekomunikačním úřadem (dále též „ČTÚ“) pro přesně stanovenou vlnovou délku, výkon a umístění vysílacího stanoviště určené souřadnicemi WGS 84. Tato koordinace není samoučelná, ale zajišťuje kompatibilitu nového vysílače s využívaným radiovým spektrem, s komunikačními zařízeními jednotlivých složek IZS či se zařízeními pro komunikaci v letecké dopravě. Lpění na dodržení přesného umístění stanoviště je tedy zásadní pro fungování celého využívaného vlnového spektra. Ke změnám stanovišť skutečně dochází, ale pouze se souhlasem žalované, který je podmíněn koordinací s ČTÚ. V daném případě došlo k přemístění vysílacích technologií bez souhlasu žalované. S ohledem na skutková zjištění žalovaná nemohla konstatovat, že je stěžovatelka technicky připravena, pokud odkazovala na vysílací technologie, které nejsou umístěny na správném stanovišti. Skutkové závěry žalované stěžovatelka nezpochybně, proto nebylo nutné je doplňovat. Co se týče kritéria přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin, žalovaná zdůraznila, že vítězný žadatel toto dílčí kritérium zpracoval kvalitněji a jeho bodové zvýhodnění má oporu ve spise. Dále uvedla, že řádně zdůvodnila, proč přistoupila ke snížení přidělu bodu v rámci dílčího kritéria způsobu podpory menšin. Stěžovatelce vytkla, že jí nikdy žádnou řadu dokumentů prokazujících její spolupráci s menšinami nedodala. Nadto vyhodnocení tohoto dílčího kritéria v žalobě nenapadala, protože se k němu nemusel městský soud vyjadřovat. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou kasační stížnosti (a předcházející žaloby) stěžovatelky je výtky, že žalovaná při opětovném posouzení její žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání nezohlednila závěry předchozího rozsudku městského soudu ze dne 22. 2. 2019. Přesto městský soud nyní rozhodnutí žalované aproboval.

[8] Městský soud přistoupil ke zrušení prvního rozhodnutí žalované, neboť její hodnocení kritéria technické připravenosti a dílčího kritéria identifikace menšin shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Odůvodnění hodnotícího kritéria technické připravenosti především vytkl, že ačkoliv vlastní technické řešení projektu stěžovatelky odpovídalo svým rozsahem i obsahem vlastnímu technickému řešení vítězného žadatele, žalovaná dostatečně neosvětlila svůj rozdílný postup při posuzování tohoto dílčího kritéria, ani nevysvětlila, proč po stěžovatelce požadovala doložení písemných smluv se specializovaným subjektem se zkušenostmi v této oblasti, zatímco po vítězném žadateli nikoliv. Zároveň městský soud zdůvodnil, proč nemohl zohlednit doplněné odůvodnění této otázky ze strany žalované až v žalobním řízení. Ke kritériu identifikace menšin městský soud uvedl, že žalovaná posuzovala toto kritérium nepřiměřeně formalisticky. Žalovaná totiž nepřidělila stěžovatelce bod za formální nedostatek spočívající v tom, že stěžovatelka v projektu explicitně žádnou menšinu neoznačila, ačkoliv sama žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že v daném regionu bude program stěžovatelky dle projektu zaměřen mj. na romskou menšinu. Městský soud shledal tento postup nezákonným, neboť smyslem a účelem daného kritéria bylo zjistit, jaké menšiny budou žadatelem o licenci podporovány.

[9] V nyní napadeném rozhodnutí, které žalovaná vydala po zrušujícím rozsudku ze dne 22. 2. 2019, přistoupila žalovaná k hodnocení kritéria technické připravenosti tak, že stěžovatelce za toto dílčí hodnotící kritérium opět neudělila žádný bod, zatímco vítěznému žadateli ano. Tento svůj postup zdůvodnila tím, že stěžovatelka na rozdíl od vítězného žadatele v projektu neuvedla přesné souřadnice a adresu lokace, kde má být umístěno vysílací stanoviště. Žalované bylo přitom z úřední činnosti známo, že technické prostředky nutné k vysílání, na které stěžovatelka v projektu odkazovala, jsou umístěny přibližně 600 metrů od místa stanoveného v podmínkách licenčního řízení. Vysílací technologie uváděné stěžovatelkou proto nebylo možné použít pro účely projednávaného licenčního řízení. Ani z příložených dokumentů pak nevyplývalo, že by vysílací technologie byly umístěny na stanovišti deklarovaném v licenčních podmínkách. Žalovaná tedy v nyní napadeném rozhodnutí vysvětlila, proč stěžovatelka dostatečně neprokázala svou technickou připravenost. Z jejího odůvodnění je rovněž zřejmé, proč shledala, že vítězný žadatel - na rozdíl od stěžovatelky - tuto technickou připravenost prokázal (deklaroval umístění vysílací technologie na adrese dle podmínek licenčního řízení). Z odůvodnění žalované je tedy již zřejmé a logické, proč stěžovatelka za uvedené hodnotící kritérium neobdržela žádný bod, na rozdíl od vítězného žadatele, který za ně jeden bod obdržel. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s názorem městského soudu, že rozhodnutí žalované je v tomto ohledu plně přezkoumatelné a řádně odůvodněné. Žalovaná v odůvodnění napravila nedostatky, které jí vytkl městský soud při přezkoumávání jejího prvního rozhodnutí, neboť vysvětlila srozumitelně důvod rozdílného přístupu k oběma žadatelům i jejich rozdílné bodové ohodnocení.

[10] Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatelky, že by určení konkrétních souřadnic WGS 84 pro stanovení polohy vysílacího stanoviště bylo při hodnocení technické připravenosti žadatele k zajištění vysílání ve smyslu § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. bezúčelné. Z usnesení č. j. RRTV/2018/161/ZAB, vyplývá, že žalovaná na svém zasedání, které se konalo dne 20. 2. 2018, vyhlásila „*licenční řízení k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Mokrý 2 89,2 MHz / 50 W, souřadnice WGS 84: 16 45 25 / 49 07 12 se lhůtou pro doručení žádosti do 28. března 2018.*“ Součástí tohoto dokumentu bylo rovněž stanovisko ČTÚ, dle něž byl zkoordinován kmitočtet k dalšímu využití s technickými

pokračování

parametry: „MOKRÁ 2 89,2 MHz, Souřadnice WGS 84: 16 45 25 / 49 07 12, ERP_{max} 0,05 kW.“ Již při vyhlášení licenčního řízení tedy došlo k přesnému místnímu určení budoucí lokace vysílacího stanoviště (takový postup je ostatně pro obdobné licenční řízení standardní). Z uvedeného je zřejmé, že v licenčním řízení byly konkrétní souřadnice WGS 84 plně relevantní. Nejvyšší správní soud pak souhlasí se žalovanou, že takto konkrétně určené souřadnice WGS 84 mají své opodstatnění. Jednak, jak vyplývá i z výše uvedeného, při vyhlášení licenčního řízení dochází ke koordinaci žalované s ČTÚ [k tomu srov. §§ 15 a 112 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích)]. V rámci této koordinace dochází ke stanovení konkrétních souřadnic WGS 84, na nichž má být umístěno vysílací stanoviště. Nejedná se však pouze o formální postup, kvůli němuž je vyžadována konkrétní poloha vysílacího stanoviště. Konkrétní umístění má totiž své *ratio* především z hlediska vlivu umístění vysílacího stanoviště na další skutečnosti. Jak uváděla například žalovaná, je nezbytné zajistit kompatibilitu nového vysílače s již využívaným radiovým spektrem, s komunikačními zařízeními jednotlivých složek IZS či se zařízeními využívanými při komunikaci v letecké dopravě tak, aby nedocházelo k jejich vzájemnému rušení. Mimo uvedené je zcela jistě relevantní rovněž vliv umístění na kvalitu a rozsah pokrytí vysílání, které je předmětem licenčního řízení, eventuálně i jeho vliv na kompatibilitu budoucích vysílání a s tím související vymezení jejich lokace. Konkrétní umístění vysílacího stanoviště tak má, respektive může mít, vliv na již existující vysílání a komunikaci, vliv na vysílání, které je předmětem licenčního řízení a rovněž vliv na případná budoucí vysílání a komunikaci. Z těchto důvodů zdejší soud považuje za zřejmé, že konkrétní umístění vysílače není bezdůvodné, ale je naopak plně opodstatněné. Na technickou připravenost žadatele tedy nelze nahlížet pouze optikou toho, zda je žadatel technicky schopen zabezpečit vysílání, jak činí stěžovatelka. Současně je nutné vzít v potaz, zda žadatel dokládá, že vysílání bude řádně zabezpečeno i z hlediska souvztažných vlivů takového vysílání (viz výše). Tento aspekt technické připravenosti ovšem stěžovatelka ve své žádosti pominula.

[11] Jelikož není konkrétní umístění vysílače bezdůvodné, je zcela jistě při hodnocení žádosti relevantní, zda může žadatel o licenci zajistit vysílací stanoviště na lokaci stanovené konkrétními souřadnicemi WGS 84. I odborná literatura ostatně hovoří o tom, že: „*Rada taktéž podle okolností přezkoumá přístup žadatele ke zkoordinované kóti.*“ (Rozehnal A., Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017). Pokud žalovaná posuzovala v rámci hodnotícího kritéria technické vybavenosti mimo jiné právě tuto skutečnost, a vítězný žadatel ji doložil, zatímco stěžovatelka nikoliv, pak ve smyslu posouzení obdobných řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 237/2015 - 79, ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 7 As 138/2011 - 251, či ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 As 213/2015 - 33) neshledává Nejvyšší správní soud za jakkoliv rozporné, že vítěznému žadateli byl v rámci tohoto kritéria udělen bod, zatímco stěžovatelce nikoliv. Zdejší soud se pak nezabýval argumentací *ad absurdum*, kterou předestřela stěžovatelka, neboť jak sama uvedla, nejedná se o situaci, která by nastala v projednávaném případě. Úkolem zdejšího soudu není činit hypotetické závěry o svém možném budoucím rozhodování.

[12] Stěžovatelka dále stran technické vybavenosti vítězného žadatele zpochybňuje především formu, kterou je jeho technická vybavenost zajištěna (smluvní dohody), v porovnání s formou, kterou ji zajišťuje ona sama (dispozice s vybavením). Neuvádí však, že by vítězný žadatel nebyl technicky připraven. Naopak v kasační stížnosti výslovně připouští, že technicky připraveni jsou oba. Pouze se dožaduje, aby byla, obdobně jako vítězný žadatel, ohodnocena bodem za splnění dílčího kritéria technické vybavenosti. Zdejší soud však již výše zdůvodnil, v čem je technická vybavenost stěžovatelky a vítězného žadatele odlišná, a tedy proč je rozdílné bodové hodnocení v rámci dílčího kritéria technické vybavenosti odůvodněné, protože nelze dospět k závěru o neodůvodněném zvýhodnění vítězného žadatele oproti stěžovatelce.

[13] Na tomto posouzení nic nemění to, že žalovaná měla informace o tom, že stěžovatelka disponuje dostatečným technickým vybavením, neboť na daném vysílacím stanovišti v minulosti vysílal předchozí provozovatel, a stěžovatelka plánuje k vysílání využít jeho vybavení. Žalovaná totiž nepochybovala obecnou technickou vybaveností stěžovatelky. Jako problematickou shledala pouze skutečnost, že předchozí provozovatel přesunul vysílač asi o 600 metrů od místa, které bylo určeno pro umístění vysílacího stanoviště v projednávaném licenčním řízení. Tato skutečnost jí byla známa z úřední činnosti. Jak již však bylo uvedeno shora, přesné umístění vysílacího stanoviště je relevantní pro hodnocení technické vybavenosti v licenčním řízení. Stěžovatelka přitom proti zjištění žalované o přesunutí vysílače nijak nebrojila.

[14] Jestliže je přesné umístění vysílacího stanoviště relevantní pro hodnocení technické vybavenosti v licenčním řízení a žalovaná disponovala zjištěním o tom, že se technické vybavení, které stěžovatelka hodlá dle své žádosti pro vysílání využívat, nachází mimo stanovené souřadnice WGS 84, nebyl důvod, aby žalovaná prováděla místní šetření či jiný procesní úkon za účelem odstranění pochybností o technické vybavenosti stěžovatelky. Sama stěžovatelka v žádosti žádné údaje o umístění vysílacího stanoviště neuvedla. Rovněž nijak nepochybnila zjištění žalované, že se vysílač, jehož prostřednictvím chtěla vysílat, nenachází na stanovených souřadnicích. Pouze obecně zpochybňovala relevanci údaje o vysílacím stanovišti. Stěžovatelka tak nezavdala důvod k tomu, aby žalovaná měla o tomto svém zjištění pochybnosti, tedy k tomu, aby byla nucena vést v této věci nějaké další dokazování. Bylo na stěžovatelce, aby prokázala, že je nejen technicky schopna realizovat vysílání, ale že má rovněž přístup ke koordinované kóťě.

[15] S ohledem na výtky městského soudu přistoupila žalovaná v napadeném rozhodnutí novým způsobem rovněž k odůvodnění hodnotícího kritéria identifikace menšin. Žalovaná nově jednoznačně uvedla, že přestože stěžovatelka „*ve svém projektu výslovně žádné menšiny neidentifikuje, z doložených dokumentů lze dovodit, že se bude jednat o menšinu národnostní, a to romskou.*“ Za uvedené dílčí kritérium obdržela stěžovatelka 1 bod ze 2 možných. Naproti tomu k vítěznému žadateli uvedla, že „*identifikoval řadu národnostních menšin (slovenská, ukrajinská, ruská, polská, maďarská, bulharská, německá, řecká, romská, vietnamská a běloruská) a to zejména s odkazem na Sčítání lidu 2011 a Zprávu o situaci národnostních menšin v České republice za rok 2016. Prostor v programu bude rovněž věnován též menšinám s odlišnou sexuální orientací.*“ Vítěznému žadateli udělila za toto dílčí kritérium 2 body ze 2. Takové odůvodnění již není přehnaně formalistické, neboť v případě stěžovatelky bere v potaz i menšinu, kterou v projektu výslovně neoznačila. Respektuje tak smysl a účel daného kritéria, kterým je zjistit, jaké menšiny budou žadatelem o licenci podporovány. Nejvyšší správní soud tak rovněž shledává v tomto ohledu rozhodnutí žalované za přezkoumatelné a odůvodněné.

[16] Nejvyšší správní soud zároveň neshledává, že by žalovaná svým hodnocením vybočila ze zákonných mezí či z mezí správního uvážení, či jakkoliv jinak v rámci správního uvážení pochybila. Jak sama žalovaná v rozhodnutí o udělení licence uvedla, stěžovatelka výslovně v rámci kritéria *přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin* žádnou konkrétní menšinu neuvedla, a pouze na základě doložených dokumentů žalovaná dovodila podporu jedné menšiny. Naproti tomu vítězný uchazeč deklaroval podporu několika menšin žijících v dané lokalitě, přičemž při jejich identifikaci vycházel z relevantních statistických dokumentů. Ani zdejší soud v postupu žalované neshledává pochybení a považuje jej za logický a řádně odůvodněný. Je rovněž nutné zdůraznit, že uvedené dílčí kritérium je odlišné od kritéria *způsobu* podpory uvedených menšin. To bylo hodnoceno samostatně, a žadatelé o udělení licence za něj mohli rovněž obdržet až 2 body. Zdejší soud proto v kontextu dílčího kritéria *identifikace* podporovaných menšin nebral v potaz stěžovatelčiny námitky, dle nichž je relevantní právě způsob podpory jednotlivých menšin, a nikoliv jejich prostá identifikace.

pokračování

[17] Námitky týkající se dílčího kritéria způsobu podpory kulturního rozvoje menšin, včetně toho, že stěžovatelka za ně obdržela při prvním hodnocení 2 body a při druhém hodnocení pouze 1 bod a že se žalovaná nezabývala reálností činnosti ve prospěch menšin ze strany vítězného zájemce, nebyla řádně uplatněna v řízení před městským soudem, ač v tom stěžovatelce nic nebránilo. Stěžovatelka se v žalobě zřetelně vymezila pouze proti tomu, jak žalovaná hodnotila dílčí kritérium *identifikace* podporovaných menšin, respektive, že v tomto ohledu řádně nerefletovala závěry rozsudku ze dne 22. 2. 2019. Správní soudnictví je však založeno mimo jiné na zásadě koncentrace řízení. Žalobu je tak třeba podat v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 s. ř. s.), přičemž pouze v této lhůtě ji může žalobce rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud je přitom povinen se zabývat výhradně námitkami, které jsou v řízení o žalobě řádně a včas uplatněny (s výjimkou skutečností, ke kterým přihlíží *ex officio*), přičemž při přezkoumávání rozhodnutí je vázán rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí, a (nejde-li o rozhodnutí nicotné, kdy je oprávněn nicotnost deklarovat i bez návrhu) přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. jen v mezích žalobních bodů. Stěžovatelka ve vztahu k hodnocení dílčího kritéria způsobu podpory kulturního rozvoje menšin v žalobě neuplatnila ani náznak žalobního bodu, který by eventuálně mohla dále doplnit, upřesnit, či rozvést ve své replice. Nejedná se přitom ani o otázku, jimiž by se měl městský (potažmo kasační) soud zabývat z úřední povinnosti (srov. především usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 a ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84; nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Ads 80/2012 - 33). Městský soud tudíž neměl důvod se těmito otázkami zabývat. V tomto rozsahu je proto kasační stížnost nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítala, že se měl městský soud (respektive nyní kasační soud) zabývat z úřední povinnosti tím, že žalovaná nenařídila ústní jednání dle § 16 zákona č. 231/2001 Sb., tj. veřejné slyšení. Této námitce nelze přisvědčit, což zřetelně plyne přímo z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, které citovala sama stěžovatelka. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.*“ Stěžovatelka přitom v žalobě zřetelně brojila proti tomu, jak žalovaná hodnotila kritérium technické připravenosti a dílčí kritérium identifikace menšin, respektive se pouze omezila na výtku, že se žalovaná při hodnocení těchto kritérií v novém rozhodnutí neřídila závazným právním názorem rozsudku ze dne 22. 2. 2019. Nijak se tedy nevymezovala proti tomu, jak žalovaná přistoupila k hodnocení navrhované programové skladby. Veřejné slyšení dle § 16 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., je nicméně určeno k projednání otázek týkajících se právě programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení. Jelikož stěžovatelka v žalobě nijak nerozporovala hodnocení navrhované programové skladby ze strany žalované, nemohla skutečnost, že ve věci nebylo po vydání rozsudku ze dne 22. 2. 2019 opětovně nařízeno veřejné slyšení podle § 16 zákona č. 231/2001 Sb., bránit přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Nutno dodat, že první rozhodnutí žalované o udělení licence nebylo zrušeno z důvodů vztahujících se k veřejnému slyšení dle § 16 zákona č. 231/2001 Sb. Nenařízení předmětného slyšení tedy nemohlo vést k takovým vadám, které by bránily přezkoumání rozhodnutí žalované v rozsahu žalobních bodů, *ergo* se nejedná o otázku, kterou by se měl soud zabývat z úřední povinnosti.

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu